

LRDIS

Redactare: Mihaela Cosma

Corectură: Ionuț Burcioiu

Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARPI, PININ

Liu Liu Azuriu / Pinin Carpi; il. de Iris De Paoli; trad. din lb. italiană de

Cerasela Barbone. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3704-8

I. De Paoli, Iris (il.)

II. Barbone, Cerasela (trad.)

821.131.1

Cion Cion Blu

Pinin Carpi

Copyright © Pinin Carpi

Published in Italy by Piemme in 2002

This edition published in arrangement with Grandi & Associati

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

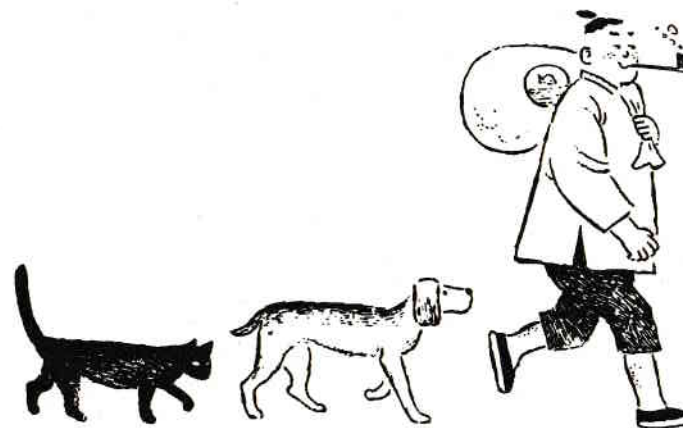
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Pinin Carpi

LIU LIU AZURIU

Ilustrații de Iris De Paoli

Traducere din limba italiană de
Cerasela Barbone

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Norișorul care a ajuns deasupra plantațiilor de portocali . . .	9
2. Barcagiul lacom	14
3. Bărbatul îmbrăcat în roșu care arunca biluțe în râu	18
4. Perlele magice	27
5. Ceaiul de iasomie	34
6. Casa pantofarului	43
7. Cele două namile grase	49
8. Huiduma îmbrăcată în negru	54
9. Fantomelul poznaș	61
10. Pădurea adâncă	66
11. Insula cu magnolii	77
12. Vraja	83
13. Supa ciudată	91
14. Falsa Gelsomina și cei trei tâlhari	99
15. Falsa Gelsomina la palatul imperial	106
16. Sfatul zânei	117
17. Tâlharii în pădurea de bambus	123
18. Prietenii lui A Ră Miu și Azur	130
19. Pe stâncile muntelui	137

20. Pe zăpezile muntelui	145
21. Marea peșteră	154
22. Zâna Valentina Tomatina	160
23. Duelul dintre Liu Liu Azuriu și Hâd Hidos	169
24. În căsuța albă	178
25. Supa Gelsominei	184
26. Secretele zânei Lia Durdulia	191
27. Puii de lup negri	199
28. Portocala strălucitoare	208
29. Proclamațiile împăratului	218
30. Cântecul lui Uei Ming	228

1

Norișorul care a ajuns deasupra plantațiilor de portocali

A fost odată un chinez îmbrăcat în albastru și portocaliu pe care îl chema Liu Liu Azuriu. Purta pantaloni albaștri și tunică portocalie, cipici albaștri și șosete portocalii; și în buzunar avea o batistă portocalie și o pipă albastră.

Și părul lui era albastru, albastru-închis; dar fața lui nu era portocalie: era galbenă, foarte rotundă, ca un grepfrut, deși se născuse în China printre mandarini, mandarinii aceia care sunt portocalele Chinei și care au culoarea portocalie, fără a fi însă portocale.

Liu Liu Azuriu avea un câine portocaliu pe nume Azur, care, în limba chinezilor, înseamnă „portocaliu“. Dar nu-l chema nicidecum Azur pentru că era portocaliu, ci pentru că, nu știu de ce, atunci când lătra, în loc să facă *ham-ham-ham* ca ceilalți câini, făcea *azu-azu-azu*.

Liu Liu Azuriu avea și un motan albastru căruia îi spunea A Ră Miu, ceea ce în limba chinezilor înseamnă „albastru“; dar motanul acela ciudat, când mieuna, nu mieuna nicidecum numele lui, la fel

cum făcea câinele, adică nu făcea arămiiu-arămiiu; făcea în schimb miau-miau-miau ca toți motanii români, pentru că motanul acela chinez prefera să miaune în română; e adevărat că miau, care pare un cuvânt chinezesc, e în schimb un cuvânt românesc și înseamnă chiar „miau“. Dar, când torcea, în loc să facă pâr-pâr-pâr, făcea por-por-por.

Ca mulți chinezi, Liu Liu Azuriu mai avea un peștișor pe care-l ținea într-un bol. Însă peștișorul acesta nu era roșu, ci albastru; și nu înota în apă, ci în suc de portocale. Știi ce nume îi dăduse Liu Liu Azuriu peștișorului? Deși era albastru – și, așa cum știi, azur în limba chinezilor înseamnă „portocaliu“ –, îi spusese Azur, pentru că peștișorul, când îi era foame, scotea bule din care se auzea azu-azu-azu.

Dar se crea o adevărată încurcătură: atunci când Liu voia să-l strige pe câine, venea și peștișorul sărind din bol, și trebuia să se grăbească să-l pună în suc de portocale. Și așa se hotărâse să-i spună Azurel, pentru că era mititel.

Liu Liu Azuriu era un țăran de toată isprava și stătea mereu în mijlocul plantațiilor, zi și noapte. Chiar și noaptea, pentru că în locul acela era tot timpul cald. Și apoi, era atât de sărac, că nu avea nici măcar o casă, ci doar o mare umbrelă albastru cu portocaliu; sub umbrelă se găseau patul lui cu pături albastre și așternuturi portocalii – dar cu pernă albastră – și un mic aragaz albastru cu o flăcăruie portocalie, ca să facă de mâncare.

Știi ce cultiva Liu Liu Azuriu pe plantații? În loc de mandariini, care, așa cum ți-am spus, sunt portocalele Chinei, cultiva portocali, pentru că portocalele îi plăceau mai mult. Și interesant e că

pământul în care creșteau pomii era portocaliu, în timp ce trunchiurile pomilor, ramurile și frunzele păreau de-a dreptul albastre.

Știi ce mânca Liu Liu Azuriu? Mânca tot timpul portocale. Dimineața, cum se trezea, își prepara o ceașcă mare de suc de portocale. Și, în loc să înmoaie pâine, înmuia coji de portocală îndulcite cu zahăr.

Apoi, la prânz, prepara o porție zdravănă de spaghete aburinde din coji de portocală drese cu suc de portocală, cu o salată zdravănă din frunze de portocal; la final, ca fruct, mânca o banană, pentru că îi plăceau mult bananele. Seara, la cină, se mulțumea cu o supă ușoară și caldă de suc de portocale și, dat fiind că nu putea pune fidea pentru că nu avea, pune multe semințe de portocală, care ție nu-ți plac pentru că sunt amare, dar care lui îi plăceau mult.

În fine, Liu Liu Azuriu știa să prepare tot felul de bunătați din portocale. Și, după ce termina de mâncat, fuma cu plăcere din pipa lui albastră.

Însă, acolo unde locuia Liu Liu Azuriu, nu era totul în albastru și portocaliu, nicidecum. Ce-i drept, în pomi erau foarte mulți măcălendri cu pieptul roșu. Și apoi, când începe povestea pe care vreau să ți-o spun, era primăvară, și toți portocalii erau plini de flori albe.

Într-o noapte cu lună mare cât o mămăligă, poate din greșeală, un norișor de zăpadă a ajuns deasupra plantațiilor unde Liu dormea dus. Norișorul a început imediat să ningă și a nins tot, până când pe cer n-a mai rămas nici măcar un fulg. Dimineața, totul devenise alb, alb ca zahărul: pământul, pomii, chiar și aragazul, până și patul lui Liu Liu Azuriu. Pentru că el, cu o seară înainte, închisese umbrela ca să se poată uita la stele înainte să adoarmă.

Dar nu-și dăduse seama de nimic, dat fiind că în locul acela era mereu cald, chiar și când ninge. Dimpotrivă, îi era atât de cald, încât fulgii de nea care îi căzuseră pe față în timp ce dormea se topiseră, și de aceea părea transpirat.

Când Liu Liu Azuriu s-a trezit, soarele tocmai răsărise. A privit în jur și a văzut că zăpada albise totul. Dar, cum el nu văzuse niciodată zăpadă, a spus:

— Cât zahăr!

Pentru că el credea că e zahăr. Bineînțeles, ca toți chinezii, în loc să spună „zahăr“ spusese *zahâl*, dar mi-am permis să traduc.

— Dar ce cald e! a spus apoi. Ce-am transpirat! Însă, cu tot zahărul ăsta, pot face o mie de torturi de portocale. Ce minunăție!

Și, foarte bucuros, s-a lins pe buze și s-a întors spre micul aragaz albastru pe care, de cu seară, pusese o ceașcă de porțelan albastră plină cu suc de portocale pe care s-o încălzească și s-o

bea dimineața. Acum, ceașca se umpluse de zăpadă; iar zăpada, vezi tu, se îmbibase cu suc de portocale. Și Liu a zis:

— Cât zahăr e în sucul de portocale! Și deja îl îndulcisem cu zece lingurițe!

A luat imediat o înghițitură zdravănă și, lingându-se pe buze de cât era de bună, a spus:

— Ce înghețată!

Într-adevăr, zăpada aceea, amestecându-se cu sucul de portocale, devenise înghețată, o adevărată înghețată din suc de portocale. Și Liu a mâncat-o pe toată, fără să lase nici măcar un pic. Atunci a încercat să guste zăpada fără suc de portocale și a spus:

— Ciudat! Zahărul ăsta nu e dulce deloc. Însă e atât de mult zahăr din acesta ciudat înghețat, că pot face sute de înghețate din suc de portocale, pe care să mă duc să le vând la oraș.

Și-a petrecut întreaga dimineața umplând ceșcuțe albastre cu suc de portocale, zahăr și zăpadă, așa încât, la miezul zilei, umpluse o sută. Le-a aranjat cum trebuie într-un dulăpior din acelea cu etajere mic, pe care chinezii le duc în spinare așa cum noi purtăm rucsacurile de munte, a pus bolul peștișorului într-o plasă și, urcându-le pe amândouă pe umeri, a pornit spre râu urmat de câinele Azur și motanul A Ră Miu.

2

Barcagiul lacom

Pe malul râului se afla un barcagiu gras, cu capul pleșuv și cu niște mustăți lungi negre, pe care-l chema Mân Cău. Dormea lângă barca lui sforăind strașnic, și nici în timp ce dormea nu se oprea din mestecat.

— Hei, barcagiule! l-a strigat Liu. Trezește-te, te rog. Trebuie să merg la oraș.

Dar barcagiul dormea în continuare.

— Trezește-te! a insistat Liu. Nu pot să-ți dau bani pentru că nu am. Dar fii bun și du-mă oricum.

Și barcagiul a sforăit și mai tare.

— Dar, a continuat Liu, aș putea să-ți dau o înghețată bună din suc de portocale.

Barcagiul a deschis imediat ochii, s-a ridicat în capul oaselor și a spus:

— Dă-mi-o.

Liu i-a dat-o și barcagiul a înfulecat-o în doi timpi și trei mișcări, ca un necioplit.

— Acum mă duci? a întrebat Liu Liu Azuriu.

— Mai dă-mi una, a răspuns Mân Cău, e chiar bună.

Liu i-a dat încă una. Barcagiul a hăpăit-o și pe aceea într-o clipă și imediat a zis:

— Încă una!

— Ține! a spus Liu Liu Azuriu și i-a dat a treia înghețată. Însă apoi mă duci, pentru că ce-i prea mult strică și, când spui un lucru, așa rămâne.

Barcagiul, din mustățile căruia șiroia înghețată, a ridicat nasul din ceșcuța pe care o golise deja și a spus:

— Eu n-am zis niciodată că, dacă-mi dai înghețatele, te duc în oraș. Dar, dacă-mi mai dau una, te duc.

— De acord... Dar să fie ultima! a zis atunci Liu.

Și i-a dat a patra înghețată. Însă era atât de furios, încât câinele a început să mârâie și motanul să scuipe, scoțându-și ghearele. Barcagiul nici măcar nu s-a uitat la ei și, hap-hap, cu ditamai limba lui, a făcut să dispară înghețata într-o clipită.

Dar, cum a terminat-o, s-a trântit pe jos și a început să se zvârcolească, urlând:

— Au, au! Burta mea! Ajutor! Du-mă la un doctor. Ce rău mă doare! Văleu!

Liu Liu Azuriu se enervase de-a binelea, totuși trebuia să-l ajute pe burtosul acela lacom.

— Și unde găsec un doctor? a întrebat el.

— În oraș. Auuu! Aoleu!

Și, sărind ca o minge, Mân Cău s-a rostogolit în barcă.

Liu a urcat și el, împreună cu câinele și motanul, a pus la loc sigur bolul cu peștișorul și dulăpiorul și apoi a început să vâslească, în timp ce Mân Cău urla din toți rărunchii:

— Vâslește, vâslește mai iute, vâslește! Haide, că pocnesc de durere. Auuu! Biata mea burtă!

Și Liu îi răspundea calm:

— Vâslesc cum pot. Eu sunt țăran, nu barcagiu. Dacă vrei ca barca să înainteze mai repede, vâslește tu.

— Dar nu pot, au, să vâslesc, au, cu durerea asta, au! N-ai pic de, au, milă, auuu! se văicărea barcagiul, făcând barca să se clatine cu zvârcolele lui.

— Dacă eu n-am pic de milă, tu n-ai pic de rușine, mâncător de înghețată escroc ce ești! Sunt sigur că înghețatele mele te pișcă de burtă ca să te pedepsească pentru lăcomia ta.

Orașul traversat de râul acela era capitala Chinei. Când a ajuns în dreptul primelor case, Liu Liu Azuriu a acostat imediat barca la mal, pentru că barcagiul continua să zbiere ca un nebun.

Acolo se afla un bărbat îmbrăcat în roșu, cu o căciulă de blană albă pe cap și un iatagan lung de aur. Stătea neclintit și se uita la râu.

— Domnule, te rog, i-a strigat Liu Liu Azuriu, nu cumva se întâmplă să fii doctor?

Bărbatul îmbrăcat în roșu, fără să se întoarcă, a spus nepăsător:

— Ce?

— Voiam să știu, a repetat Liu, dacă nu cumva ești doctor.

— Nu, a răspuns bărbatul îmbrăcat în roșu, eu sunt împăratul.

— Atunci, i-a răspuns Liu, nu-mi ești de folos. Nu știi cumva unde pot găsi un doctor? Am aici un om care s-a ghiftuit cu înghețatele mele și l-a apucat durerea de burtă.

Bărbatul îmbrăcat în roșu era atât de neatent, că n-a răspuns. Dar, în timp ce Liu vorbea, barcagiul încetase brusc să se văicărească și, ridicându-se de pe fundul bărcii ca un arc întins, sărise și-și luase tălpășița, țipând ca din gură de șarpe:

— Împăratul!!! M-am ars!

Câinele Azur l-a fugărit, lătrând furios, în timp ce Liu căsca ochii, uluit. Într-o clipită, Mân Cău se făcuse nevăzut în capătul unei străzi, printre case.

3

**Bărbatul îmbrăcat în roșu care
arunca biluțe în râu**

Bărbatul acela în roșu, cu căciulă de blană albă și iatagan de aur, închipuie-ți, era chiar împăratul, adică el era conducătorul tuturor chinezilor și stăpânul Chinei! Mai târziu o să-ți spun cum nimerise acolo și de ce stătea foarte liniștit uitându-se la râu, în loc să se distreze în palatul lui minunat, mare cât un oraș, împreună cu cei o sută de mandarini ai lui. Dar mandarinii aceia nu erau defel niște pomi fructiferi! Erau în schimb niște domni importanți, adică erau cele mai importante căpetenii. Li se spuneau mandarini pentru că erau chinezii cei mai grași care existau pe lume și aveau obrajii atât de bucălați, că fețele lor chiar dădeau impresia că sunt niște mandarine.

Gândește-te, apoi, că împăratul, în palatul lui, era servit și de sute de miniștri, curteni și majordomi și era apărut de mii de generali, colonei, cavaleri, soldați și gărzi.

Dar Liu Liu Azuriu trăise aproape numai printre plantațiile de portocali și nu știa nici măcar că există un împărat. De aceea îl confundase cu un domn oarecare, chiar dacă un pic bizar.

Împăratul, într-adevăr, nu doar că stătea să se uite la râu fără să fie atent ce se petrece în jur, dar, din când în când, scotea dintr-un buzunar o biluță cât o cireasă, de culoarea perlelor, o arunca în apă și apoi, holbând ochii, fixa punctul în care dispăruse, împietrit ca o statuie. După o vreme clătina din cap suspinând, așa încât Liu Liu Azuriu s-a gândit să stea puțin de vorbă cu el ca să-l înveselească.

— Barcagiul acela e chiar nebun, a spus. Unii o iau la fugă când vine doctorul, dar el, din contră, voia să caute un doctor. Și știi de ce? Pentru că voia să mănânce înghețatele mele, nu să mă aducă în oraș. Unde am venit oricum, doar că am vâslit eu.

Împăratul privea țintă râul. Atunci Liu Liu Azuriu a continuat:

— Ei bine, acum mă apuc să vând înghețatele. Vrei una? Sunt foarte bune, sunt din suc de portocale.

— Mulțumesc, a răspuns împăratul, privind în continuare țintă apa râului, dă-mi una.

Liu i-a dat o ceșcuță de înghețată, iar apoi și-a pus sacul-dulăpior pe umeri. Împăratul, fără să se întoarcă, a început să mănânce.

— E bună? a întrebat Liu.

— Bună! a răspuns împăratul. Într-adevăr excelentă! E o bunătate!

Liu l-a privit un timp, și atunci împăratul a zis din nou:

— E chiar bună. Da, e excepțională!